

шенно алпийска панорама. Подъ сивитѣ набраздени скали на Балкана, чиито зѣбци и чуки достигатъ приблизително до 1100 метра надморска височина, се простиратъ около три километра на ширъ маса червени стрѣхи, бѣли минарета и сѣнчасти градински дървета. По планинскитѣ склонове надъ града се простиратъ далеко и широко хубави лозя. Между тѣхъ се бѣлѣятъ пѣтекитѣ, по които изъ града може да се излѣзе право въ балканската природа. Множество планински ручей клокочатъ по улицитѣ долу къмъ по-голѣмитѣ потоци. Изгледътъ на южната страна къмъ Тунджа остава затворенъ отъ низки

5. Синитѣ камъни: връхъ Кутелка.

голи върхове, отъ които цѣлото мѣстоположение се преобрѣща на котловина. Презъ лѣтната горещина въ града всѣкога владѣе планинска прохлада, зимно време обаче често отъ височинитѣ бучатъ долу силни вѣтрове“.

Иречекъ ни дава и една обща характеристика за миналото състояние на града, добра за времето си; но всичко това е представено сега много по-изчерпателно въ тритомния трудъ върху история, битъ и икономически животъ на Сливенъ отъ покойния Симеонъ Табаковъ, сливенецъ по потекло.

Сливенъ е старъ български градъ, споменатъ за пръвъ пѣтъ у арабина Идризи (1153 г.) подъ името Истлифносъ